

1111. szám.

1879. Novemb. 30.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nonpareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

A BOLONDOS LIZI.

(Senky Pál történeteiből.)

LBÉDLÖNK ablaka egy kis szomszédos háznak az udvarára szolgált, melynek az egyik szögletében, épen a mi ablakunk alatt, terebélyes akácza állt, egészen eltakarva előlünk a kis udvart, s tavaszoként kellemes illatot árasztva be az ablakunkon.

Egyszer, amint a kellemes akáczillattól tartóztatva szokás szerint ebéd után is még egy darabig az asztalnál időztünk, kis váratlan vendéggel szaporodtunk meg, kedves kis kanári madárral, mely az akácz illattal együtt szállt be nyitott ablakunkon a kis udvarból.

Miután csicseregve körülröpöködte a szobát, leszállt elének az asztalra, egészen nyugodtan szedegetve az abroszra hullott morzsákat.

El voltunk ragadtatva a kedvességétől, de alig gyönyörködtünk benne egy kicsit, amint nemsokára egy nagyon átható csöngésű s nagyon szaporabeszédű de azért legkevésbé sem kellemetlen friss leányhangot hallánk a lépcső

alján megcsöndülni, aztán sietős lihegéstől megszagatva a lépcsőn fölebb-fölebbhatolni, s a második emeletre érve sebesen a lakásunknak tartani, mostmár tisztára megértvén minden szavát az egyenesen nekünk szóló fenyegető beszédnek, melyet az illető akié volt még a kapu alatt vagy talán még otthon elkezdett, s amig csak a kétemeletnyi lépcsőn és a hosszú folyosón át lakásunkig nem ért, sebes rohantában egyre folytatott, és újra meg újra előlről kezdett, egészen amig a küszöbünkig nem ért:

— Dejszen, csak nekem merjék eltagadni, hogy nincsen náluk! Szeretném én azt látni! . . No csak nekem merjék azt mondani, hogy a színét sem látták, vagy hogy a hírét sem hallották! Szeretném én azt látni! . . . No csak merjék nekem azt mondani hogy nem az ő ablakukon röpült be! Szeretném én azt látni! No csak nekem merjenek mondani afélett, hogy nem adják vissza! Szeretném én azt látni!

A csinos fiatal leány, ki ezt a fenyegető beszédet tartotta (nem törődve vele hogy a háromemeletes nagy ház valamennyi népességét a folyosóra csöditette,) — amint az ajtónkhoz ért, közvárakozás ellenére ezt megkopogtatta, és belépván, az egész szobát egyetlen pillantással bejáró villogó szemeivel, lángra gyult arczával, s az idáigjöttét kísérő nagy puskaporfüsttel egészen ellentétben álló szelid hangon mondá:

— Jó napot kívánok! Ugyan kérem, nem röpült be ide egy kis nagyon kedves kanári madár?

Jóformán be sem fejezte még egészen a kérdését, mire egyikünk már a kezébe tette a madarát. Mert minden ellenkezés nélkül meg is hagyta magát fogni, olyan szelid volt.

A szép leány hevesen összecsókolta a madarát, aztan lekötelező mosolylyal köszönnév, kipördült tőlünk.

Ez volt a bolondos Lizi.

Még sohasem láttuk annakelőtte, de ráismertünk a hangjáról, melyet alig mult el egy nap is anélkül az utolsó három hét alatt, hogy föl: söngeni ne hallottunk volna a szomszéd kis udvarból, majd a házat fölvevő jókedvvel danolva, majd keserves sirásba fulva: majd vidám nevetésben csattogva, majd szenvedélyes haraggal fenyegetőzve.

A szomszédok sokat tudtak és beszéltek felőle, s azokból amiket a kis akáczfás udvarból akaratlanul fölhallottunk, magunk is körülbelől igazolva láthattuk amit a szomszédok beszéltek.

Az akáczfás-udvaru kis házba, melynek homlokzata nem a mi utczasorunkba, hanem a párhuzamosan fekvő bogár-utczára esett, nemrég egy fiatal nőtlen hentes mester költözködött, a K* Tóni.

K* Tóni még nem nagyon régen is olyan nagy korhely volt, hogy az egész Józsefváros egyhangulag kimondta rá: Tóninak vége, Tóniból sohasem lesz semmi.

Minek is! mondta Tóni. Elég gazdag fiu ő ugyanis. Aztán akármelyik leánynak tetszik így is. Ott van a szép W* Lizi, ha akarja az is beleszeret.

Csakhogy e mégsem ment olyan egészen könnyen.

W* Lizinek az apja, ki maga is jómódu molnár volt, nem akart semmit is tudni a korhely hentes Tóniról. — Lizinek a szivét nem hagyta egészen hidegen a csinos legény, hanem azért azt mondta neki, hogy sok kell még odaig, hogy meg is szerethesse.

Mi az a sok?

Hogy Tóni ne legyen tovább is korhely, és ne szeressen több leányt csak ötet.

Akkor aztán meg is szereti, és feleségévé is lesz. — Most legyen feleségévé! Előbb nem, mert előbb szeretni sem tudja.

Ettől az időtől fogva változást kezdtek észrevenni K* Tónin. Ugy tetszett mintha nem lenne már olyan korhely. Munkába állt egy hentesmesterhez, dolgozott szorgalmatosan, s nem akart több leánynak tetszeni az egy Lizin kívül.

Ez pedig nem titkolta senki előtt is, hogy mármost neki is tetszik Tóni. Hiszen tessék megnézni: nem korkely már, az ő iránta való szeretetből tért meg a jó utra, hogyne szeretné ő is!

Ha még olyan korhely volt is annakelőtte, — de milyen derék egy legény vált megint belőle! És csak őmiatta! Hogyne szeretné hát!

Ki is mutatta ezt haragvó apja, és az egész világ ellenére.

Hentes Tóni iránt pedig ezalatt az apja, látva annak megjavulását, kiengesztelődött, magához fogadta újra, sőt utóbb megvette neki azt a bogár-utcabeli kis házat, és hentesboltot nyitott neki benne — az alatt a föltétel alatt, hogy hagyjon föl avval a Lizivel.

Lizinek is a fülébe jutott ez a föltétel. Csak nevetett ezen az ostobaságon. Majd bizony, aki úgy megváltozott őmiatta, a mondjon most le őróla! Ne beszéljenek előtte ilyen ostobaságot.

És a hentes bolt megnyilta óta eljárt majdnem mindennap Tóni házának az udvarára, az akáczfa alá. Hiszen maholnap ugyanis a feleségévé lesz.

Innét hallottuk be az ablakunkon danolását, sirását, jókedvű nevetését, vagy kifakadó szen-

vedélyes fenyegetőzését Tóni ellen — aszerint amint valószínűbbnek vagy valószínűtlenebbnek hitte mindennap sürgetett egybekelésük valahára való megtartását.

— Hallod-e, te Tóni, mikor lesz meg már a mi esküvőnk?

Ezt mindennap meg szokta kérdezni onnan az akácza alól.

Tóni (mialatt én egészen magam elé képzeltem az utcán valaki által egyszer mutatott közönséges pofók képét) rendszeren ezt szokta rá felelni:

— No csak várj még egy kicsit, Lizi.

Némelykor egészen kielégítette Lizit ez a felelet, s dalolt, tréfált tovább megint.

Máskor meg határtalan dühbe hozta.

— De én nem várok már tovább, hallod-e!

— Jól van, jól.

— Nekem legyen meg a jövő héten az az esküvő, hallod-e!

— Jól van, jól!

Aztán sirva fakadt olyan hangosan, hogy a mienknél messzebb eső ablakokban is meghallották talán; mignem Tóni egy jó szavára, vagy egészen magától, vagy arra a gondolatra (vagy ehez hasonlólag hirtelen eszébe jutó egyéb gondolatra) hogy aligha el nem felejtett otthon vizet tölteni a kis kanárijának, — egyszerre lecsillapult, s kapva kalapot, kendőt, röpült ki az utcaajtón, de onnét visszakialtván: Jóegészséget, Tóni! Engem nem látsz holnapig.

Holnap aztán már megint itt volt. Néha egészen barátságos vidámsággal köszöntve be, máskor meg rátartósan, s egy darabig folytatva a tegnapi duzzogást, de bizony rendszeren nem igen tudva azt tovább kitartani nagyon rövid öt percznél.

Magában a házban csak egyszer fordult meg. A legelső napon. Akkor befutotta a szobákat, a padlást, a pinczét. Azután kijött az akácza alá, és elmondta Tóninak, meg az ajtószárfának dülve ácsorgó henteslegényeknek, hogy hogyan kell itt mindennek lennie, hol kell itt mindennek állnia, és milyen rendszernek, ragyogó tisztának, otthonosnak, csinosnak

és kellemetesnek kell itt mindennek lennie — *majd!*

Nemrég magával hozta kanári madarát.

— Elhoztam, szolt Tónihoz. Ez énelöttem is beköltözhetik ide. Kedves kis madaram. Egy-néhányszor már meg is felejtkeztem miattad szegényről. Ezután hadd emlékeztessen téged rám, ha nem vagyok is itten. Hallod-e te, Tóni, tevé hozzá nagyot nevetve, azt tartom, szükséges is hogy olykor olykor emlékeztessen rám téged!? No, ne, csókold meg, itt ahol én megcsókoltam.

— Jól van jól.

Ettől fogva délutánonként többnyire mindakettőjük csicsergését hallottuk az akácza alól.

Sokszor még nem is ért be az udvarba, már eöire megtudtuk hogy jó. Tudniillik mikor Tóni meglátta az utcán az ablakból vagy a boltajtóból, s az udvarra kijöven, a legényeinek mondta:

— Jön mármeg az a bolondos Lizi.

Mert csak így nevezte a legényei előtt.

Tóninak az apja ezalatt egyre fenyegetőbben követelte a fiától, hogy hagyjon föl már avval a Lizivel, gazdagabb hentes kisasszonyt választott a számára. Már beszélt is az öregekkel, neki is adják, csak hagyjon föl avval a Lizivel.

Lizihez ennek is megvitte a szél a hírét.

— Hallom, mondta erre következett eljövetelekor Tóninak. Hallom mit akar már megint az apád! Azt akarja, hogy más leányt végy feleségül.

— Jól van, jól.

— Én elhiszem apád felől, hogy ezt akarja, de nem hiszem tefelőled, hogy engem megcsalj, te Tóni.

— No azt jól teszed, ha nem hiszed.

— Hallod-e te, Tóni; ha mégis megcsálnál valamikor engem, hát én akkor megölnélek téged.

— Ne bolondozz, Lizi.

— Én csak azt mondom neked, Tóni, hogy én akkor megölnélek.

— Nem tennéd te azt, Lizi.

Én nem voltam egyvéleményen Tónival. Nem láttam ugyan e pillanatban Lizi arczkife-

jezését, de hallván hogy mily különös rezgés-sel csengett a hangja amint ama szavakat mondta, meg voltam győződve róla hogy okvetetlenül meg is tenné amit mondott.

— De megtenném biz én, Tóni! mondá újra. Csak csalj meg: bemegyek a boltodba, fölkapok egy henteskést, a legélesebbiket, és a melledbe döföm.

— Nem teszed te azt, Lizi.

— De megteszem biz én, hallod-e!

Engem most még bizonyosabbá tett az a különös hangrezgés, hogy megteszi.

Az utóbbi napokban nagyon gyakran ujult meg köztük e tárgy fölött a szóváltás, mindannyiszor ilyenformán végződve:

— Nem teszed te azt meg, Lizi!

— Meglásd, hogy megteszem, Tóni!

Azon a napon, mikor a kis kanári berö-pült hozzánk, Lizi nem hozta szóba e tárgyat.

Ma különösen jókedvvel jött, talán újra valami képzelt oka lehetett mielőbb való össze-keelésük megtörténésében reménykedni. Vigan nevetgélt, tréfálózott, és jókedvvel mondta Tóni legényeinek, hogy ő bizony mindakettő-jüket elcsapatja Tónival, ha azután is annyit ácsorognak — *majd!*

Csak a kanári hozzánk röptülése szakította pillanatra félbe széles jókedvét. de mire megint visszaért vele az akácfa alá, újra vidáman csattogott friss nevetése, s véget érni nem akaró vig nótázása.

Még távoztakor is egy nótát trallázva ment ki az utcaajtón: Nincsen annak semmi baja, — kinek szeretője barna; — Mert a szőke hítegető, — de a barna hű szerető.

Hanem félóra mulva már megint vissza jött: egész bizonyossággal megtudta valahol, hogy holnapután estére lesz Tóninak a kézfo-gója avval a gazdagabb hentes kisasszonnyal.

— Hol van Tóni? kiáltá fuldokolva.

— A boltban, mondta az egyik legény.

— Híjják ki!

Megborzongtam rá, hogyan kiáltotta el ezt. Sejthettem belőle, hogy az alatt a rövid idő alatt amig oda járt valamit, meg kellett tudnia, ami végképen fölnyitotta a szemeit. Eszembe

juttatta az sokszor ismételt fenyegetőzését is, s amint szenvedélyes lihegését hallám, ugyszól-ván bizonyos tudattá vált bennem, hogy ma végre is fogja hajtani fenyegetőzését, ma meg-öli Tónit.

Olyan erős volt ebben való bizonyossá-gom, hogy szinte megbénulva álltam az ablak-nál, s nem tudtam, hogy mit kellene tenni.

Tóni kikiáltott a boltból, hogy nem jön ki.

— Gyere ki, Tóni, azt mondom! kiáltotta be Lizi,

Tóni nem jött ki.

— Ne kiabálj úgy, Lizi. Mit lármázod föl az egész utcát? Mit akarsz velem?

— Beszélni akarok veled arról, hogy mást veszesz feleségül.

— Hát én arról nem tehetek az öregek akarják, veté oda Tóni.

— Meg arról hogy engem megcsaltál! Emlékezel mit mondtam én mindig, ha meg-csalsz?

Ezt mar a bolt küszöbére ugorva mondta Lizi.

— Emlékezem hát, mondta Tóni. De azért nem teszed te azt meg, Lizi.

— Azt mondtam, kiáltá elfuló szenvedély-lyel a lány, hogy idejövök a boltodba, fölka-pok egy éles kést, és a melledbe döföm.

Ezt mondvá beugrott a küszöbről a boltba, fölkapott egy éles kést, s fölemelve azt, és egy lépést téve vele a visszahuzodó Tóni felé, egész erejéből a maga mellébe döfte.

Az én erős bizonyosságom tehát, amivel előbb olyan nagyra voltam, hogy még ma megöli Tónit, eszerint egészen alaplan volt. Tóninak ellenben igaza volt, hogy sohasem tartott attól komolyan.

Azt mondják, csak egy pillanatig vergő-dött, aztán mingyárt vége lett.

Tóni pontosan megtette a kellő intézke-déseket. Értesítette rögtön a rendőrséget s izent a Rókuskórházba egy halottas-kosárért.

A helyszínén megjelent hatósági közegek azonnal fölverték a hivatalos jegyzőkönyvet a tényállásról, mit Tóni kifogástalan szabatos-sággal és egészen kimerítően adott elő nekik, azután a hullát a Rókus-kórházba vitették.

A bogár-utca, de még a szomszédos utcák is, természetesen tele voltak kíváncsi tömegekkel, melyek még azután is mikor már mindennek vége volt, csak nagy sokára kezdtek lassanként oszladozni.

Ugy nyolczóra tájban Tóni is elment hazulról. Hallottuk amint a legényeinek mondta: — Átme gyek egy meszely borra a Stamm-kocsmába. Ott leszek, ha valaki keresni talál.

ISKOLÁBA-MENET.

— Itt van hát a könyv is, ne! Menj hát el mármost az iskolába is helyettem, ha az iskolába való kiflimet elvitted!

AZ IZENET.

Annyi bizonyos, hogy úgy mint Mihály gazda, az obsitos, nem ért a disznóöléshez senki is az egész faluban, de még az egész világon sem talán.

Ma a hegybíróéknál öl.

Most főzi ki már a hurkákat. Ebben a munkában éri Miska gyerek, a fia obsitos, ki szintén közre szokott működni apja disznóöléseinél. Tudniillik a nap folytában be-benéz egypárszor a

disznóölös házhoz, avval a kérdéssel, hogy: »nem izen-e kend haza valamit, édes apám?«

Ez a kérdés tulajdonképen a disznóölő házigazdához vagy asszonyhoz szól, s ahol ezek el nem értik, érti csak magára Mihály gazda, s izen valamit haza egy-egy félrecsusztatott szalonnadarab vagy füstrevaló képében.

A fősvény hegybíró különösen nem akarta érteni a délután folyamában már harmadszor ide-néző Miska gyerek kérdezősködéseit: nem izen-e kend haza valamit, édes apám?

Sőt szemmel tartotta az apja obsitost, hogy a se izenhessen semmit is.

Hanem épen a hurka-kifőzés időszakában kihitták a pajtába.

Miska gyerek pedig épen ekkor jött valami izenetért megint.

Nem volt semmi egyéb kéznél, Mihály gazda egy pár hurkát kapott ki a vassfazékból.

— Ne az izenet, eredj!

Miska gyerek az egyik markából a másikba kapkodta a forró hurkát. Nagyon sütős volt. Hogyan állhasson vele odább.

És a helyzet még bonyolultabbá is vált ennél.

A folyosóról hallatszott a fősvény hegybíró lépése.

Miska gyereknek a legelső pillanatban azt sugta a kistelkűség, hogy dobja vissza a vasfázékba azt a meleg hurkát.

Miska gyerek inkább hallgatott a hősiesség sugallatára, hogy mentse meg a hurkát, s eldugta oda ahova lehetett. Valahova a nadrágba.

Hanem olyan sütős volt, hogy Miska nem bírta kitartani ugrádozás nélkül.

Ilyen önkénytelen ugrádozásban jött rá szemközt a hegybíró.

— Mit ugrálsz úgy, te Miska gyerek?

— Háát — csaak — jóóó keedveembööl! — tánczolta ki a feleletet Miska.

— Hát mért van jó kedved?

— Meerrrt — meerrrt —

— Jobb bizony, siess haza az izenetemmel, kiált rá az apja; mit untatod itt az ugrádozásoddal a hegybíró uramat!

Miska gyerek eltánczolt.

A hegybíró még azután is utána nézett, gyönyörködve ezen a szokatlán jókedven.

— De hát mért is van olyan jó kedve a kelmed fiának, Mihály gazda? fordult aztán oda az obsitoshoz.

— O kérem alázatosan, hát csak azért mert mindig ilyen jókedve szokott lenni, mikor én a hegybíró uramnál disznót ölök!

Mi igaz és mi nem igaz.

Iczik szomszéd meg János gazda valamely — egyik részről eladott, másik részről megvett szürke lónak nagyon hirtelenében történt másvilágra-nyaralása következtében a szolgabíró ur elé kerültek.

Egyik is másik is annyit beszélt a szolgabírónak, hogy ennek a szemei előtt egyre mélyebb homályba borult az a tulajdonképen eldöntendő kérdés, hogy az eladónál vagy a revőnél esett-e halálos nyaralába az a szürke.

Iczik szomszéd utóbb egyet gondol magában, és odafordul az ellenfélhez:

— Hallja-e kend, János gazda, azt tartom, eleget beszéltünk már, minek beszéljünk hát még

többet; mikor kend ugyis azt mondja ami kendnek tetszik, én is azt mondom ami nekem tetszik, és a tekintetes szolgabíró ur is azt hiszi belőle ami neki tetszik.

— De hallják kendtek, mondja a szolgabíró: hogy kend, János gazda azt mondja ami kendnek tetszik, az igaz; meg hogy kend, Iczik szomszéd, azt mondja ami kendnek tetszik, az is igaz, hanem hogy én akár az egyikük, akár a másikuk beszédjéből elhiggyek valamit, a már épen-séggel nem igaz.

SZIKSZAINÁL.

Bíró uramat a helység dolga gyakran hozza a fővárosba, sok mindent látott már ittjártában-keltében a bíró uram, de még olyat nem, mint multkor a Szikszai vendéglőjében. Egy urat, aki csupa zöldségből álló ebédet hozatott magának, s aki elmondta neki, hogy már tíz esztendő óta nem eszik hust, és nem is eszik ezután sem soha, mert csak az egy zöldségben van az egészség és

a hosszú élet. Már egypár százra megy azoknak az okos embereknek a száma itt a fővárosban, akik ezt a bölcs életmódot követik. Beállhatna a bíró uram is a felekezetbe.

Bíró uram csak bámul a roppant zöldség-petrenczék után amiket az az ur bevilláz.

— Engedelmet kérek, mondja végre amint megint egy saláta-boglyával jött a pinczér, — aztán nem tetszik néha-néha olyanformát érezni uraságodnak, mintha rá akarna uraságotra jöni a kérődzés?

SOK TUDÁS FEJFÁJÁST OKOZ.

— Én nem tudom, micsoda különös megbámulni való lehet ezen a házon, hogy minden járó-kelő fölbámul ide. Ugyan kedves feleségem, küldj le valakit, hogy nézné meg!

MEGBIZHATÓ KISÉRŐ.

— Gondoskodott hát valami megbizható emberről a számomra, kocsmáros gazda, aki kísérne ezen az erdön?

— Igenis, gondoskodtam. Itt várakozik már a kapuban.

— Aztán bátran rábizhatom magamat? Nem lehet tőle tartanom?

— No már ettől nem, azt tudom. Hiszen csak a mult héten szabadult haza a vármegye házából, ahol tizenöt esztendeig épen azért ült, amiért egy disznókereskedőt abban az erdőben megkéselt!

Wasztli és Nikli.

Két sváb áll a bíró előtt. Az egyik egy pár véres kácsát tart a kezében, és mondja:

»Wasztlinak a kutyája agyonharapta két kácsámat, kérek igazságot. Fizesse meg mármost a káromat Wasztli.«

»Hát én lakoljak a kutyámért?« veti ellen Wasztli.

»Hogyan kel most egy pár kácsa a hetivásáron?« kérdi a bíró.

»Egy forintjával párja,« felelik egyhangulag Wasztli meg Nikli.

A bíró kimondja az ítéletet:

»Wasztli, te egy forintot tartozol fizetni Niklinek a kácsáiért.«

»De bíró uram, szóla! föl Nikli; az én kácsáim szépek voltak ám; ilyeneket nem lehet látni a hetivásáron.«

Csakhogy a bíró indokolni is tudja a maga ítéletét, mondván:

»Wasztlinak a kutyája nem tudhatta, hogy a te kácsáid szebbek és kövérebbek lennének mint a heti vásárbeli kácsák. Hát isten hírével.«

Wasztli és Nikli hát istenhírével eltakarodnak.

Utközben elkezdí Wasztli:

»Hallod-e, Nikli, itt van a forint, add ide a kácsáimat.«

»Elment az eszed, Wasztli? mondja Nikli. Hiszen többet érnek nekem egy forintnál ha magamnak sütöm meg őket otthon! Tapogasd csak meg, milyen kövérek!«

»Hallod-e, Nikli, hát elfelejtetted mit ítelt a bíró? mondja Wasztli. A bíró ezt ítélte: Wasztli, te egy forintot tartozol fizetni Niklinek a kácsáiért. Itt van hát a forintod, ne; a kácsák meg az enyimek.«

»No bizony, kiabál Nikli; hiszen az az árpa is többet ért egy forintnál amit idáig megettek!«

»A már csak a te hibád, minek adtál nekik annyit.«

»Hallod-e, Wasztli, mondja Nikli. Visszaváltom tőled a kácsákat tizenegy hatosért.«

»Tizenegy hatosért? ámul-bámul Wasztli. Annál már igazán többet ér nekem, ha inkább magamnak sütöm meg őket. Tapogasd meg csak, Nikli, milyen jó kövérek.«

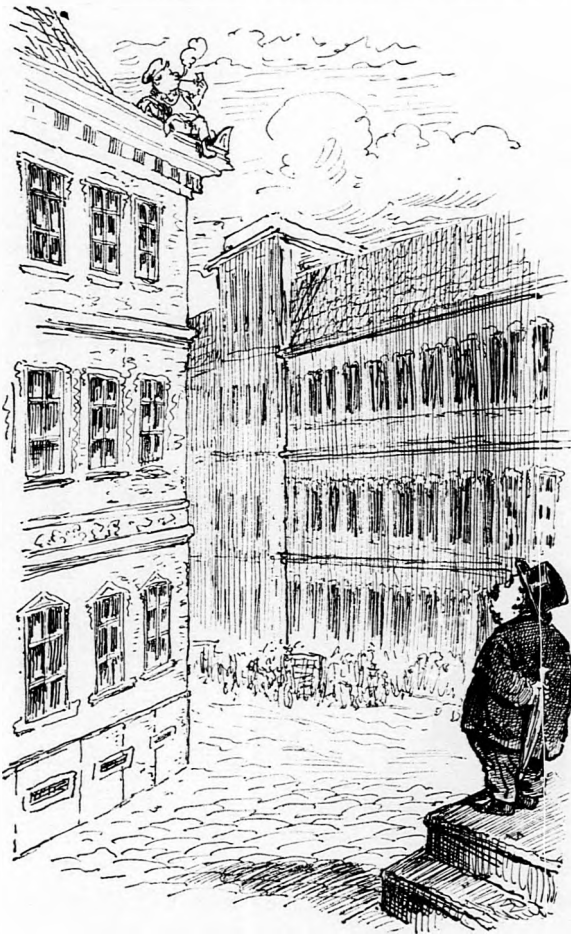
»Hallod-e utoljára, Wasztli, mondja Nikli. Adok még két hatost neked a forintodra, ha meghagyod nekem a kácsákat.«

»Nem bánom hát, no. Ennyiért a tieid lehetnek,« nyugszik bele Wasztli.

»Itt a pénz, mongya Nikli. Jó egészséget, pajtás. Legalább mármost megtanultad, hogy kártéritésre íté a bíró, ha a kutyád összeharapdálja az én kácsáimat. Jó egészséget.«

MEGBOTRÁNKOZÁS.

— No, mármost ha az az ember leveszekedik onnét, bizonyosan a torkába üti azt a pipaszárt. Milyen ostobaság ottan pipázni!

Úgy bizony komám.

— Itt van, komám, meghoztam a tíz forintját, amit ma egy hete kölcsön adott. Köszönöm.

— Mi az, komám? Meghozta a tíz forintot, komám? No hát jól van, komám.

— Hanem arra kérném a komámat, adjon megint öt forintot kölcsön mához egy hétig.

— De már azt nem teszem, komám. Olyan embernek akiben egyszer csalódtam, nem adok én többet egy krajczárt sem kölcsön.

— No de én bennem nem csalódtott a komám. Pontosan meghoztam épen most a kölcsön adott tíz forintját!

— Épen ez által csalódtam a komámban. Mert mikor azt a tíz forintot kölcsön adtam, szentül hittem, hogy sohasem fogja megadni a komám. Már pedig, amint már mondtam, akiben én csak egyszer is csalódom, nem adok én annak többet kölcsön! Ugy bizony, komám.

AZ ÖSSZEADÁSRÓL.

— No nézd kis leányom. Ebben a zsebemben is van két tallérom, emebben a zsebemben is van két tallérom. Hány tallérom van hát összesen?

Egy kis gondolkodás után:

— Hadd lássam azokat a tallérokat.

AKÁRMELYIK BÉRKOCSI-ÁLLOMÁSNÁL A FŐVÁROSBAN.

— Nézze csak, rendőr barátom, ezek a bérkocsik olyan szorosan egymás végtében állnak, hogy nem mehetek át köztük az utca másik oldalára.

— Tessék hát vagy az egyik vagy a másik végről megkerülni azokat a bérkocsikat.

— De hát önök, rendőrség, nem tilthatnák meg azoknak a bérkocsiknak, hogy ne álljanak ilyen szorosan egymás végtében?

— Megtilthatnók bizony mi azt nekik, csak hogy ekkoráig nem értük föl észszel, hogy meg kellene tiltani.

A vendéglőben.

Megebédelés után.

Pinczér. Leves stb. összesen 1 frt.

Garallér. A számadás helyes. Hanem úgy tetszik, hogy ennek a kabátomnak a zsebében nincsen pénz. Azt pedig egészen bizonyosan tudom, hogy otthon meg nincsen másik kabátom.

Az éjjeli őrhelyen.

— Hallja kend, ör! Hogy mert kend »Kver-aust« kiáltani, mikor csak egypár részeg embert látott kend erre tartani?

— Mert nem tudhattam a sötétben, hogy nincs-e köztük a generális!

Főhadnagy Stwrzsek.

— Jelentem alásan főhadnagy ur tessék nekem megmondani, hogy ki volt az a Kolumbus?
— Szamárr! Hát a találta föl a tojást!

Nem lehet a!

— Ugyan kérem alázatosan, nem tetszenék megmagyarázni, mi az értelme annak ami itt az ujságban áll:

»A budapesti összekötő vasuti hid gyalogjárdája 1880. január 1-ső napjától kezdve a közforgalomnak átadatik, és erről a közönség oly megjegyzéssel értesítettik, hogy azon hid gyalogjárdáján a lánczhidi vám-tarifa alapján fog a vámszedési jog gyakoroltatni.«

— Igazán nem érti kend, hogy mi az értelme ennek?

— Nem én, kérem alázatosan, tessék elhinni, ha mondom.

— Hát az, hogy ujesztendőtől fogva gyalog is át lehet járni azon a hidon, s ugyanannyit kell fizetni mint a lánczhidon.

— Dejszen, kérem alázatosan, nem hiszem én hogy ilyen egyszerű értelme lehessen annak a sok szép szónak! Ne tessék engem bolondítani!

Mutatvány

(ama közleményekből, amelyekből évenként 300 vastag kötetnyit hoz a hivatalos ujság.)

* »Kelevízi gróf Kelevízy Árpád és vagyona ellen Ergerberger Salamon s hitelezőtársai kérelmére, a kelevári kir. törvényszék által ézenel csőd nyitattik« stb. stb.

* »Görhes Kelemen hivatalnok és neje 50 forintra becsült szobabutorai, konyhaszerei és ruhánerműi Pohos N. hitelező javára ekkor meg ekkor alperesek lakásán (soványság-utca Nro y.) elárvereztetnek. És a többi!

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Halas. P. D. Kripák megint általános elragadtatást keltett. Csak az a kifogás ellene, hogy éppen mert olyan ritka legény, ne lenne olyan ritka. — **Szombathely.** Rövidebb munkálatok átdolgozására helylyel-közzel rászánjuk magunkat, de olyan terjedelmére semmiesetre sem. Jövőre (erre másokat is kérünk) minél nagyobb beiratlan szélét tessék hagyni a beküldött dolgozatnak, hogy lehessen hova jegyezni a változtatásokat. Sok dolgozat, mely némi módosítással tán közölhető lenne, csak azért marad közöletlen, mert az írás sűrűsége és az üresen hagyott szél keskenysége miatt nem lehet változtatni rajta. — **B.-pest.** SS. Elkésve kaptuk, mert nem a főmunkatárs nevére és lakására volt címezve. Erre a számra nézve meg már elavult. — **Debreczen.** Gy. i.-gy. Egyet használtunk belőle. — **V. A.** verse és a Nyef. Vencel Krispin című kézirat nem közölhető.

Laj: tulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státióutca 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Főmunkatárs

SENKY PAL.

Kajzojcs

JANKÓ.

